

Výroční zpráva
Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy
o poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb.,
o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů

Za kalendářní rok 2021

Stručný přehled	
počet podaných žádostí o informace	171
počet vydaných rozhodnutí o odmítnutí žádosti / z toho částečné odmítnutí	10/ 5
počet podaných rozkladů proti rozhodnutí	2
počet soudních rozsudků ve věci přezkoumání zákonnosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace	3
počet poskytnutých výhradních licencí	0
počet stížností podaných podle § 16a zákona č. 106/1999 Sb.	5

Údaje ve smyslu § 18 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též „InfZ“):

a) počet podaných žádostí o informace a počet vydaných rozhodnutí o odmítnutí žádosti

V roce 2021 bylo podáno celkem 171 žádostí o informace. O odmítnutí žádosti bylo Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy rozhodnuto v 10 případech (z toho v 5 případech bylo vydáno rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti).

b) počet podaných odvolání proti rozhodnutí

V roce 2021 byly podány 2 rozklady proti rozhodnutí ministerstva o odmítnutí žádosti.

c) opis podstatných částí každého rozsudku soudu ve věci přezkoumání zákonnosti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace a přehled všech výdajů, které povinný subjekt vynaložil v souvislosti se soudními řízeními o právech a povinnostech podle zákona č. 106/1999 Sb., a to včetně nákladů na své vlastní zaměstnance a nákladů na právní zastoupení

V roce 2021 bylo soudem rozhodnuto v následujících případech o přezkoumání zákonnosti rozhodnutí povinného subjektu:

- Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2021, č.j. 9 A 108/2019-30:
„Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že § 8b informačního zákona nelze na projednávaný případ bez dalšího aplikovat. Je tomu tak proto, že podstatou žádosti nebylo získání základních osobních údajů o hodnotitelích, jakožto o osobách, jimž Centrum poskytlo veřejné prostředky. Dle § 8b odst. 3 informačního zákona jsou základními osobními údaji dle § 8b jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků. O takovou situaci by se jednalo např. vyžádal-li by si žalobce informace o odměně zaměstnanců Centra či o jejich trvalém pobytu. Je však nutno si uvědomit, že žalobce žádal jména a příjmení konkrétních osob hodnotitelů písemných prací z českého jazyka a literatury a počty jimi hodnocených prací, a to z důvodu jejich neuspokojivé činnosti (jak uvedl sám žalobce v žalobě). Jedná se tedy o spojení jména a příjmení s výkonem určité konkretizované pozice, vedoucí ke ztotožnění hodnotitelů, nejedná se tedy o základní osobní údaje definované v § 8b odst. 3 informačního zákona. Proto, jakož i z důvodu zákonného zájmu na utajení požadovaných informací, se § 8b informačního zákona na projednávaný případ neaplikuje.“
- Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 7. 2021, č. j. 5 A 80/2018-61:
„Podle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ povinný subjekt informaci neposkytne, pokud jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí. Spornou ohledně výkladu právě citovaného zákonného ustanovení je otázka, zda v posuzované věci byl udělen žadatelem o poskytnutí dotace (tj. zúčastněnou osobou) souhlas s poskytnutím informací o jeho žádosti o poskytnutí dotace, resp. zda postačuje souhlas konkludentní. Soud uvážil, že při řešení této otázky je třeba vyjít z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2012, čj. 9 As 101/2011-108. [...] Z citovaného rozsudku tedy plyne, že v případě informace spadající pod § 11 odst. 2 písm. a) InfZ je pro poskytnutí takové informace třeba, aby třetí osoba udělila jednoznačný a výslovný souhlas adresovaný povinnému subjektu s poskytnutím takové informace. Mezi účastníky přitom není sporu, že v nyní posuzované věci [osoba zúčastněná na řízení] takovýto souhlas neudělil (ostatně žalobkyně se dovolává jeho konkludentního a nikoli výslovného souhlasu). Za těchto okolností zdejšímu soudu nezbyvá než se ztotožnit s názorem žalovaného a přisvědčit mu, že požadovanou informaci nebylo s odkazem na § 11 odst. 2 písm. a) InfZ možno poskytnout.“
- Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 8. 2021, č.j. 3 A 7/2019-104:
„Protože nadřízený orgán Centra [Centra pro zjišťování výsledků vzdělávání] nelze určit podle § 178 správního řádu, postupuje se při určení nadřízeného orgánu podle § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. Podle tohoto ustanovení ve znění ke dni vydání rozhodnutí Centra, tj. před novelou provedenou zákonem č. 111/2019 Sb., tak byl nadřízeným orgánem ten, kdo stál v čele povinného subjektu, tj. ředitel Centra. O odvolání žalobce proti rozhodnutí Centra tak měl rozhodnout ředitel Centra, nikoliv žalovaný.“

Ministerstvo nevyužívá v souvislosti se soudními spory služeb advokátní kanceláře. Na náhradě nákladů soudního řízení ministerstvo vynaložilo 9 800 Kč.

d) výčet poskytnutých výhradních licencí, včetně odůvodnění nezbytnosti poskytnutí výhradní licence

Nebyly poskytnuty žádné výhradní licence.

e) počet stížností podaných podle § 16a, důvody jejich podání a stručný popis způsobu jejich vyřízení

V roce 2021 bylo podáno celkem 5 stížností ve smyslu § 16a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.

V prvním případě stěžovatel brojil proti výzvě k úhradě nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací. Namítal, že výše uvedená výzva nebyla dostatečně podrobná, aby podle ní bylo možné posoudit, zdali je požadovaná výše nákladů odpovídající samotnému vyhledávání informací. Dále poukazoval na fakt, že se informace musí nacházet na fyzicky oddělených místech a že vyhodnocování obsahu vyžádaných dokumentů nemá oporu v Sazebníku úhrad ze dne 10. 11. 2015. Ministr tento postup ministerstva v rozsahu stěžovatelem předložené stížnosti přezkoumal a došel k závěru, že stížnost není důvodná, proto výši úhrady v souladu s ustanovením § 16a odst. 7 písm. a) InfZ potvrdil.

V následujícím případě stěžovatel namítal, že vyřízení žádosti bylo nedostatečné a neodpovídalo zcela obsahu jeho žádosti o informace. Ministr věc přezkoumal a došel k závěru, že stížnost není důvodná, proto postup ministerstva v souladu s ustanovením § 16a odst. 6 písm. a) InfZ potvrdil. Ministr ve svém rozhodnutí konstatoval, že argumenty uvedené ve stížnosti jsou spíše věcnou polemikou s některými postupy ministerstva. Požadované informace žadateli poskytnuty byly.

Ve třetí stížnosti se jednalo o obdobný typ žádosti o informace a způsob jejího vyřízení. Stěžovatel obdobně jako v předchozím případě nesouhlasil s rozsahem poskytnutých informací ministerstvem. I v tomto případě ministr postup ministerstva při vyřízení žádosti v rozsahu stěžovatelem předložené stížnosti přezkoumal, a došel k závěru, že stížnost není důvodná, neboť požadované informace byly žadateli poskytnuty.

Ve čtvrtém případě směřovala stížnost ke skutečnosti, že ministerstvo nevyřídilo žádost v plném rozsahu. Ministerstvo přistoupilo k autoremeduře a všechny informace žadateli dodatečně poskytlo.

V páté stížnosti je namítáno, že sdělení ministerstva nemá oporu v zákoně. Požadovaná informace nemá dle stěžovatele výlučně vnitřní charakter, přičemž ministerstvo ve

sdělení ani nevedlo příslušný paragraf InfZ. O této stížnosti na způsob vyřízení žádosti nebylo dosud rozhodnuto.